

УДК:351

Сімак С.В.,

к. держ. упр.,
доцент кафедри державного управління
та місцевого самоврядування
Академії муніципального управління

ПЕРСПЕКТИВНІ ФОРМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ДЕРЖАВНО – ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

Анотація. Розглянуто основні форми державного приватного партнерства. Визначено фінансові моделі реалізації державного приватного партнерства (ДПП). Встановлено необхідність стратегічного розвитку ДПП з впровадженням нанотехнологій.

Ключові слова: форми, групи, моделі, елементи, приватизація, контракти, інвестор, концесії, нанотехнології.

Симак С.В.,

к. гос. упр., доцент кафедри государственного управления и местного самоуправления Академии муниципального управления

ПЕРСПЕКТИВНЫЕ ФОРМЫ ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ ГОСУДАРСТВЕННО – ЧАСТНОГО ПАРТНЕРСТВА

Аннотация. Рассмотрены основные формы государственного частного партнерства. Определены финансовые модели реализации государственного частного партнерства (ГЧП). Установлена необходимость стратегического развития ГЧП с использованием нанотехнологий.

Ключевые слова: формы, группы, модели, элементы, приватизация, контракты, инвестор, концессии, нанотехнологии.

Simak S.V.,

PhD, Associate Professor of Public Administration and Local Government Municipal Management Academy

PROMISING FORMS OF FUNCTIONING OF PUBLIC - PRIVATE PARTNERSHIP

Annotation. Investigated the conceptual apparatus of public - private partnerships. In a separate group finance projects since the initial public-private partnership is regarded by the authorities , primarily the acquisition of additional financial resources. This problem is primary, and in practice, in addition to finance the state will get a number of other advantages. It was established that the operating model projects is widespread in Germany. The operational model - a holistic model that covers the entire life cycle of the project . That cooperation is based on two elements: the function and funding. The operational model was the basis for the concession relationship public and private sectors.

The basic model of relationship of public and private sector in the UK is the Private Finance Initiative, Private Finance Initiative , a program offered by the government in the 90s years with the aim of attracting private financial resources in the area of responsibility . This program is one of the models of public-private partnership that does not involve close cooperation partners.

The cooperation of public and private sectors in Italy comes in two basic forms: the " concession " and " project financing ." This is not the standard version of the public- private partnership, but given the fact that in Ukraine it is the private sector is actively involved in these problems and looking for ways to cooperate with the state, a form of " project financing " may be nebezinteresnoyu .

This idea we propose to transform under Ukrainian reality. A relevant guidelines for the preparation of documents for the participation of regional investment projects in the selection of projects applying for budgetary allocations of the Investment Fund of Ukraine. The main purpose of a private investor is the initiator of the facility , but not necessarily socially meaningful and not necessarily of the responsibilities of public / municipal sector , and the state budget and fund means providing infrastructure.

Reviewed potential of Ukraine as a whole. Was found that while most countries Nanotechnology is the next industrial revolution . But Ukraine is important to remain an industry leader . It is necessary to increase partnership opportunities through the integration of public and private investment in breakthrough basis.

Keywords: forms group model elements privatization contracts , the investor , concessions and nanotechnology.

Постановка проблеми. В сучасних умовах реформування української економіки важливим каталізатором активності утворення різноманітних партнерських структур в означеній сфері повинно стати державно-приватне партнерство. Інститут ДПП тільки починає застосовуватися в Україні, хоча він дуже популярний у світовій практиці для будівництва та управління об'єктами інфраструктури. Дослідники німецької економічної групи зазначають, що ДПП реалізується в різних формах в залежності від способу участі, власності об'єкта інфраструктури, розподілу ризиків, тривалості співробітництва.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

У працях науковців В.М. Вакуленко, О.В. Берданова, Н.А. Сич, А.Ф. Ткачук, І.О. Федів, Є.О. Фишко досліджувалися форми державно-приватного партнерства, які розглядаються багатьма з них як нова технологія розвитку економіки.

Постановка завдання:

- виділити форми реалізації механізму державно-приватного партнерства;
- класифікувати форми реалізації державно-приватних партнерств;
- визначити фінансові моделі реалізації державного приватного партнерства.

Виклад основного матеріалу. Сучасні форми партнерства пов'язані з процесом реструктурування національних економік і є, по суті, непрямую приватизацію. Іноді процес створення партнерств називають просто приватизацією. Приватизація розуміється як відшкодувальне відчуження майна, що знаходиться у власності держави, державних суб'єктів і муніципальних утворень (муніципальне майно) у власність фізичних і юридичних осіб [1]. Таким чином, під чистою приватизацією розуміється

передача державної або муніципальної власності в приватні руки. По відношенню до проектів ДПП даний процес неможливий, тому що дія проектів ДПП, перш за все розповсюджується на важливі інфраструктурні об'єкти, приватизація яких приведе до монопольного положення власників і ущемлення прав громадян України. Можна вести мову про умовну приватизацію окремих функцій держави: плануванні, будівництві, фінансуванні, управлінні і так далі. Залежно від того, які зі своїх функцій і в якому об'ємі держава передає у ведення приватного сектора, можна виділити різні форми і моделі функціонування державно-приватних партнерств.

Професор Барнс П. спробував класифікувати форми реалізації державно-приватних партнерств [2, с. 14]. Він створює дві основні групи: "функціональна приватизація" і "фінансова приватизація".

Група "Функціональна приватизація" включає наступні моделі:

- модель управління підприємством,
- експлуатаційна модель,
- модель поступки підприємства,
- короткострокова експлуатаційна модель,
- менеджмент-модель,
- консультативна модель,
- модель розвитку,
- коопераційна модель.

Група "Фінансова приватизація" включає наступні моделі:

- кредитне фінансування,
- лізінг
- фондова модель,
- факторинг,
- змішане фінансування,
- участное фінансування.

Він не називає усі моделі фінансової приватизації, залишаючи можливість визначення нових моделей фінансування.

З цієї класифікації можна зробити висновок, що автор припускає комбінування різних моделей двох представлених груп залежно від завдань проекту, тобто, функціональну складову ми вибираємо з першої групи, а фінансову з другої. Можна сказати, що ми комбінуємо матеріальні і нематеріальні ресурси.

Вчений виділяє в окрему групу фінансування проектів, оскільки на початковому етапі державно-приватне партнерство розглядається органами влади, передусім, як придбання додаткових фінансових ресурсів. Саме ця проблема є первинною, а як показує практика, окрім фінансів держава придбає і ряд інших переваг.

Експлуатаційна модель реалізації проектів ДПП отримала широке поширення в Німеччині. Експлуатаційна модель - це цілісна модель, що охоплює увесь життєвий цикл впровадження проекту. Приватний сектор бере на себе планування, будівництво/реконструкцію, фінансування, експлуатацію одного заходу або його частин [3, с. 92] Відповідальність за виконання суспільно значимого завдання лежить на державі. Рефінансування приватного сектора здійснюється за рахунок платежів з боку держави, оформлених у вигляді договору оренди, лізингу, або іншим договором [1]. Тобто співпраця базується на двох елементах: функція і фінансування.

Експлуатаційна модель послужила основою для концесійних стосунків державного і приватного секторів. Істотна відмінність полягає в структурі рефінансування. У разі концесії приватний сектор отримує від держави право на відшкодування своїх витрат за рахунок стягування плати з користувачів створеного ним блага. Ми маємо справу з прямим рефінансуванням. Виникають безпосередні стосунки між творцями і користувачами об'єкту концесійної угоди. Експлуатаційна модель припускає відшкодування витрат тільки з боку державного сектора.

Цю модель дуже нагадують так звані LTC –контракти [4].

Відмінність в тому, що в Німеччині експлуатаційна модель започаткувала концесійні стосунки, на наш погляд, стосункам вищого рівня, а у нас, навпаки, з концесійних угод пропонується розвинути квазі-концесійні угоди.

Основною моделлю стосунків державного і приватного сектора в Великобританії є Private Finance Initiative, приватно фінансова ініціатива, програма, запропонована урядом в 90ті роки з ціллю залучення приватних фінансових засобів в області відповідальності держави. Концепція PFI припускає ремонт і будівництво інфраструктурних об'єктів силами приватного сектора і після визначеного часу експлуатації передачу об'єктів державі. Дана програма- одна з моделей державно-приватного партнерства, яка не припускає тісної співпраці партнерів.

Співпраця державного і приватного секторів в Італії відбувається по двох основних формах: «концесія» і «фінансування проекту». Цікавою представляється форма «фінансування проекту», оскільки тут ініціатором співпраці є приватний сектор. Це не типовий варіант державно-приватного партнерства, але враховуючи той факт, що в Україні саме приватний сектор активно займається даною проблематикою і шукає шляхи співпраці з державою, форма «фінансування проекту», може бути небезінтересною.

Цю ідею ми пропонуємо трансформувати під українську дійсність. Методичні рекомендації по підготовці документів для участі регіонального інвестиційного проекту у відборі проектів, що претендують на отримання бюджетних асигнувань Інвестиційного фонду України, містять наступні пункти [5]:

- об'єкти капітального будівництва державної (муніципальною) власності, що створюються при реалізації регіональних проектів за рахунок бюджетних коштів, у тому числі засобів інвестиційного Фонду, повинні відноситися виключно до об'єктів транспортної, інженерної або енергетичної інфраструктури.

- у заявці також має бути представлено обґрунтування взаємозв'язків об'єктів, що створюються за рахунок засобів приватних інвесторів, і об'єктів транспортної, інженерної і енергетичної інфраструктури, створюваних за рахунок бюджетних коштів.

З цього виходить: приватний інвестор є ініціатором будівництва об'єкту, причому не обов'язково соціально значимого і не обов'язково з сфери відповідальності державного / муніципального сектора, а держава засобами бюджету або Інвестфонду забезпечує інфраструктуру.

Можна виділити три форми реалізації механізму державно-приватного партнерства. Основний критерій формування - міра втрати прав власності державою і придбання її приватним сектором.

Форма 1 - проста контрактна. Держава, будучи власником об'єкту, на короткостроковий (рідше середньостроковий) період передає приватному сектору окремі функції, наприклад, планування, обслуговування або управління. Як правило, співпраця усередині цієї форми відбувається у рамках вже створеного об'єкту. Відповідно, об'єм інвестицій тут невеликий. Така характерна риса цієї форми - повернення інвестицій приватному сектору. Моделі цієї форми не передбачають взаємних стягувань тарифних мит з користувачів об'єктом ДПП. Держава забезпечує повернення інвестицій, вкладених приватним сектором. Мінімальна передача прав власності означає також для держави максимізацію ризиків. Як правило, в подібних проектах усі ризики несе державний сектор.

Форма 2 - комплексна контрактна (концесійна). Держава є власником об'єкту, на середньостроковий або довгостроковий період (рідше короткостроковий) передає приватному сектору комплекс функцій: наприклад, планування, будівництво і управління. Існують різні комбінації функцій (моделі). Повернення інвестицій приватному сектору може здійснюватися як за рахунок стягування тарифного мита з користувачів об'єктом / одержувачів послуг, так і коштом держави, а також в змішаному варіанті.

Форма 3 - "об'єднання". Державний і приватний сектор створюють спільну компанію, акціонерне товариство. Держава володіє мінімум 51 % акцій. Це підприємство реалізує не один проект у рамках ДПП, а існує для реалізації різних проектів, наприклад, в рамках одного сектора: ЖКГ або будівництво автомобільних доріг і мостових переходів. Власне, даний вид партнерства носить довгостроковий характер і в рамках подібної форми держава в максимально можливому об'ємі передає свої права власності. Повернення інвестицій приватному сектору може здійснюватися так само,

як і в попередній формі, за рахунок споживачів, держави або в змішаному варіанті.

Така форма партнерства, як оренда, що реалізовується у вигляді "традиційної оренди" і лізингу (форма, близька до оренди). Оренда припускає передачу на певних умовах приватному сектору державного або муніципального майна (землі, устаткування, приміщення і т.і.) в тимчасове користування за певну плату на основі орендного договору. Не вказана вона з тієї причини, що цю форму віднести до ДПП можна лише умовно: соціальна значущість таких проектів зазвичай невелика. Об'єкт спочатку існує, а орендар лише зобов'язується підтримувати його в належному стані.

На сьогодні система державного регулювання ПП в Україні перебуває в процесі розвитку, що зумовлено як тенденціями світової економіки, зокрема новими явищами, які привнесла сучасна економічна криза, так і процесами та реформами, що відбуваються всередині країни.

Оскільки перед державою в умовах модернізації економіки ставиться низка принципово нових завдань, то відразу постає питання про механізм взаємодії централізації та децентралізації державних функцій у сфері регулювання ПП, тобто про добровільну передачу частини повноважень держави як на місцевий, так і на наднаціональний рівні регулювання.

З нашої точки зору, до функцій та повноважень держави, які на сьогодні підлягають децентралізації у сфері державного регулювання іноземного інвестування, належать: розробка інвестиційних програм та проектів, інвестиційних стратегій розвитку окремих сфер місцевого значення, регіонів (територій) у цілому, а також виконання функцій, які потребують самостійності у вирішенні проблем між державою, органами місцевого самоврядування, регіональними представництвами органів державної влади та іноземними інвесторами.

До основних функцій і повноважень, які підлягають передачі на наднаціональний рівень, можна віднести: регулювання фінансової, торговельної та екологічної сфер, а також повноваження, пов'язані зі вступом у різноманітні світові та регіональні міжнародні організації.

Перспективність механізму ДПП має підтримуватися постійною взаємодією між державою і корпораціями по відбору і впровадженню у виробництво нанотехнологій. Держава при формуванні замовлення в довготривалих фінансових планах, повинна підтримувати інвестиціями (своїми, і створюючи преференції для бізнесу) постійну зацікавленість науково-виробничих колективів, що їх креативні напрацювання будуть затребувані. Тобто як держава, так і державні науково-виробничі і науково-освітні структури, повинні виступати суб'єктами управління розвитком і впровадженням нанотехнологій. Їх рішення можуть доповнювати корпоративні контрагенти, як це має місце у вже відомих і

добре таких, що зарекомендували себе схемах державно-приватного партнерства.

У нашій країні вони ще недостатньо відпрацьовані, але існуючі нові тенденції дозволяють припустити про вступ сприятливої перспективи. Особливу суб'єктну роль можуть грати професійні співтовариства і міждисциплінарні професійні співтовариства, що об'єднуються не вузькою спільністю кваліфікаційних напрямів, а дослідницьких і конструкторських інтересів.

У подібних співтовариствах повинен мати місце відхід від принципу розподілу праці, що традиційно розуміється, на користь нових норм і принципів науково-творчої комунікації. Такі принципи формуються в досить гетерогенних і трансдисциплінарних співтовариствах фахівців, працюючих над нанотехнологіями (прообрази професійних співтовариств майбутнього). До об'єднань учених і інженерів важливо приєднати філософів, юристів, теологів і політиків. Нанотехнології масштабно зачіпають національні і інтернаціональні політичні проблеми.

Для України, у міру відновлення її потенціалу і міжнародного авторитету, зумовлений рух до економіки, заснованої на нові покоління технологій, спираючись і на великі компанії, конкурентоздатні на світових ринках, і на широкий шар малого і середнього бізнесу, в т.ч. інноваційного для «розвитку нового способу життя», «нових життєвих стандартів». Потребується реальний рух від індустріальної економіки до суспільства, яке засноване на нових підходах, на знаннях. Важливий тут елемент - інвестиції. Причому не лише об'єми, а при їх обмеженості - спрямованість і точність. В зв'язку з цим національні проекти, здійснювані в країні з 2006 року, стають «технологією» досягнення поставлених цілей в пріоритетних сферах, «способом» модернізації галузей, «механізм запуску» процесів ДПП у відповідних галузях. Це з точки зору політики, макроекономічного управління. А з точки зору інженерно-технологічної складової важливо, на думку автора дослідження, використати все, що пов'язано з сучасним розумінням нанотехнологій, інноваційності.

У сучасному погляді, це основна лінія прогресу частки сектора української економіки, який за ці роки пройшов величезний шлях від реструктуризації кризових активів до формування готових могутньо інвестувати глобальних гігантів - лідерів своїх галузей. Хоча це доки відбувається не скрізь. І в кризових умовах компанії, передусім, думають про свій прибуток. Державний контроль потрібний для балансування інтересів. Держава визначає свої стратегічні, цілі і формує механізми реалізації цілей до 2020 і 2030 років, що є імпульсом для формування ДПП в Україні.

В якості одного з основних механізмів реалізації інноваційного сценарію економічного розвитку було вибрано ДПП, покликане через створення системнодержавної інвестиційної політики забезпечити

збільшення приватних інвестицій в українську економіку. Проекти з партнерськими стосунками держави і приватного бізнесу базуються на реалізації спільно вироблених взаємовигідних підходів з розділенням зобов'язань: держава дістає можливість збільшити ефективність державних інвестицій за рахунок залучення приватних інвестицій і управлінського досвіду приватного сектора, а бізнес - державну підтримку (фінансову або адміністративну) в реалізації власних проектів.

Рівень розвитку і використання нанотехнологій в Україні відстає від світового на 10-12 років. Для ліквідації відставання необхідно активізувати мобільність приватного капіталу. Окрім фінансового підживлення потрібне цільове інформаційне забезпечення, навчання кадрів.

Оцінюючи потенціал України в цілому слід виходити з того, що доки для більшості країн світу нанотехнології є наступною промисловою революцією. Але для України важливо залишатися в промислових лідерах. Треба підвищувати можливості ДПП через інтеграцію державних і приватних інвестицій на проривній основі.

Висновки: Відтак, сучасна практика реалізації державою структурної конкурентоспроможності передбачає органічне поєднання насамперед державної інноваційно-промислової, структурної та інвестиційної політики, що дозволяє зробити узагальнення щодо напрямів її подальшого забезпечення. Тобто для забезпечення конкурентоспроможної структури економіки країни, на нашу думку, необхідно:

- здійснити об'єктивну оцінку ефективності діючих державних програм розвитку окремих видів діяльності, територій, інфраструктурних об'єктів та системи надання їм пільг з метою оцінки доцільності їх реалізації та наявності необхідного фінансового забезпечення;

- перейти від галузевих пріоритетів розвитку до підтримки певних напрямів, стадій та процесів поширення нових виробництв і технологій;

- розробити та впровадити через систему індикативного планування програми щодо формування провідного виробничо-господарського укладу (групу взаємопов'язаних виробництв та інститутів, що утворюють системну цілісність) до кластерних ініціатив, який не лише володіє потужним потенціалом зростання, але й досить критичною масою для якісного перетворення економіки в цілому.

- оптимізувати структуру промислового виробництва, посиливши при цьому роль внутрішнього ринку і прискоривши розвиток наукоємних і високотехнологічних видів промислової діяльності за рахунок чіткого визначення галузевих і структурних пріоритетів довгострокового розвитку країни у контексті світової еволюції технологічних укладів;

- забезпечити підтримку розвитку визначених пріоритетних напрямів як за допомогою цільових важелів (інвестиційної, податкової, бюджетної, кредитної та іншої політики), так і шляхом узгодження всіх інших засобів економічної політики з потребами розвитку пріоритетних галузей;

- посилити “агресивність” експортної політики через диверсифікацію експортної структури в бік значного збільшення частки високотехнологічних виробів та послуг шляхом сприяння просуванню української продукції на зовнішній ринок та застосування широкого спектру прийнятних згідно з міжнародними правилами методів підтримки експортерів;

- врахувати необхідність зміни однобічної експортної орієнтації ПІІ на залучення їх насамперед у сфери високих технологій;

- розробити заходи щодо прямої державної підтримки наукових та науково-технологічних розробок у фундаментальній та прикладній сферах;

- удосконалити систему державного управління інноваційно-технологічним розвитком національної економіки шляхом впровадження практики технологічного моніторингу та прогнозування, підвищення “інноваційної культури” прийняття політичних рішень;

- розробити заходи із розширення участі банків (у т.ч. й іноземних) в пріоритетних інвестиційних проектах на території України тощо.

Використані джерела інформації:

1. Данилишин Б.М. Аналіз регуляторного впливу при впровадженні Закону України "Про загальні засади розвитку державно-приватного партнерства в Україні" // Департамент інвестиційної та інноваційної діяльності – Режим доступу: <http://www.me.gov.ua/control/uk/publish/article/system?>
2. Барнс П. Государственно–частное партнерство в инновационных системах/ П. Барнас. – М.: «Экономист», 2005. – 312с.
3. Лебедева Н.А. Перспективы развития частно–государственного–партнерства Н.А. Лебедева// Наука и образование. Межвузовский сборник научных трудов «Экономика и управление». – 2005.– №2 – С. 91 – 96.
4. Досвід та перспективи впровадження державно-приватних партнерств в Україні та за кордоном / Винницький Б., Лендъел М., Онищук Б., Сегварі П. – К.: «К.І.С.», 2008. – 146 с.
5. Державно_приватне партнерство в контексті нової економічної політики України // Матеріали III Міжнародного інвестиційного саміту DID [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ch.kiev.ua/ru>.
6. Павлюк К. В. Сутність і роль державно_приватного партнерства в соціально_економічному розвитку держави Наукові праці КНТУ. Економічні науки. – 2010.

References:

1. Danylyshyn B.M. Analiz rehuliatornoho vplyvu pry vprovadzhenni Zakonu Ukrainy "Pro zahal'ni zasady rozvytku derzhavno-pryvatnoho partnerstva v Ukraini" // Departament investytsijnoi ta innovatsijnoi diial'nosti – Rezhym dostupu: <http://www.me.gov.ua/control/uk/publish/article/system?>
2. Barns P. Hosudarstvenno–chastnoe partnerstvo v ynnovatsyonnykh systemakh/ P. Barnas. – М.: «Ekonomyst», 2005. – 312s.
3. Lebedeva N.A. Perspektivy razvytyia chastno–hosudarstvennoho–partnerstva N.A. Lebedeva// Nauka y obrazovanye. Mezhvuzovskiy sbornyk nauchnykh trudov «Ekonomyka y upravlenye». – 2005.– №2 – S. 91 – 96.

4. Dosvid ta perspektyvy vprovadzhennia derzhavno-pryvatnykh partnerstv v Ukraini ta za kordonom / Vynnyts'kyj B., Lend'el M., Onyschuk B., Sehvari P. – K.: «K.I.S.», 2008. – 146 s.
5. Derzhavno_pryvatne partnerstvo v konteksti novoi ekonomichnoi polityky Ukrainy // Materialy III Mizhnarodnoho investytsijnoho samitu DID [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu : <http://www.ch.kiev.ua/ru>.
6. Pavliuk K. V. Sutnist' i rol' derzhavno_pryvatnoho partnerstva v sotsial'no_ekonomichnomu rozvytku derzhavy Naukovi pratsi KNTU. Ekonomichni nauky. – 2010.

Рецензент: Дацій О.І., д.е.н., професор

УДК: 351.340.6

Федчишина В.В.,

к.е.н., с.н.с.,

завідувач лабораторії організації
науково-дослідних робіт та координації діяльності
підвідомчих підрозділів

Київського науково-дослідного інституту судових експертиз

ІНСТИТУАЛІЗАЦІЯ КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ЗАСАД ВИКОРИСТАННЯ ІНСТРУМЕНТІВ УПРАВЛІННЯ В РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СУДОВИХ ЕКСПЕРТІВ НЕДЕРЖАВНИХ СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ УСТАНОВ

Анотація. У статті розглядаються особливості використання інструментів управління в розвитку професійної компетентності судових експертів недержавних спеціалізованих установ. Наголошено, що суспільство і держава потребують підготовки нової генерації та підвищення кваліфікації судових експертів науково-дослідних установ судових експертиз України. Доведено, що вивчення і систематизація міжнародного і вітчизняного досвіду судово-експертних установ з організації та ведення забезпечення підготовки кваліфікованих судових експертів, що сприятиме прискоренню якісного розвитку системи підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації цього пріоритетного напрямку серед різноманіття методів і форм розвитку професійних знань.

Ключові слова: державна політика, судова експертиза, науково-дослідний інститут, судовий експерт, судово-експертна діяльність, судово-експертна установа.

Федчишина В.В.,

к.э.н., с.н.с., заведующая лабораторией организации научной-исследовательских работ и координации деятельности подведомственных подразделений Киевского научно-исследовательского института судебных экспертиз

ІНСТИТУАЛІЗАЦІЯ КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ОСНОВ ІСПОЛЬЗОВАНИЯ ИНСТРУМЕНТОВ УПРАВЛЕНИЯ В РАЗВИТИИ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ СУДЕБНЫХ ЭКСПЕРТОВ НЕГОСУДАРСТВЕННЫХ СПЕЦИАЛИЗИРОВАННЫХ УЧРЕЖДЕНИЙ